

ningskrav gældende, som de vilde have haft, om Sparekassen var kommen under Konkurs, men da Sparekassen dog bør kunne overse de af Modregningskravene flydende Følger inden Udløbet af et ikke alt for langt Tidsrum, foreslaas det, at de Skyldnere, der ville gøre deres Modregningskrav gældende, skulle have fremsat Paastand derom inden et Aar fra den Dag, Sparekassen genaabnes. Udvalget formener ogsaa, at den Omstændighed, at en Del af de Sparekassen tilhørende Panteobligationer ere pantsatte for Laan, der ere ydede Sparekassen, ikke bør være til Hinder for, at Udstæderne af disse Obligationer kunne gøre deres eventuelle Modregningskrav gældende, som om de pantsatte Obligationer fremdeles var i Sparekassens Besiddelse.

Med Hensyn til det i Forslagets § 1 under 2) omhandlede Laan, da erkender Udvalget vel, at det kan have sin Betydning, at Bankerne igennem Ydelsen af dette Laan udtale deres Sympati for Sparekassens Genrejsning, men da det vil være ulige lettere for Sparekassen alene at have med Staten at gøre, og da Staten formentlig kan laane Penge til en Rente, der ikke meget overstiger 3 pCt., anbefaler Udvalget, at dette Laan ydes af Statskassen.

De under Nr. 16 og 21 fremsatte Ændringsforslag gaa ud paa at indskrænke Lovens Varighed til det Tidsrum, i hvilket Sparekassen har særlige Forpligtelser mod Staten. Det i § 1 omhandlede Laan foreslaas ydet paa 10 Aar og kan derefter opsiges fra begge Sider. Men saa længe Laanet ikke er tilbagebetalt, er det rimeligt, at der fra Statens Side føres en særlig Kontrol med Sparekassens Ledelse. Dette Forhold, der jo er dobbeltsidigt, idet det paa den ene Side yder Staten den fornødne Sikkerhed for, at Sparekassen ledes forsvarligt, medens det paa den anden Side sandsynligvis vil bevirke, at Tilliden til Sparekassen øges, bør dog ikke vedvare længere end nødvendigt. Naar Laanet er tilbagebetalt, vil der formentlig forlængst være indtraadt rolige og normale Tilstande i Sparekassen, og ligesom

der saa neppe vil være Anledning til fra Statens Side at opretholde et særligt Tilsyn med Den sjællandske Bondestands Sparekasse udover det, der føres med andre Sparekasser i Landet, saaledes vil der heller ikke være Anledning til at opretbolde en særlig Begunstigelse for Sparekassen, men denne maa stilles lige med andre lignende Pengeinstitutter.

Det forekommer *Mindrethallet* (Andreasen, Borgbjerg, Poul Christensen, Valdemar Olsen og Zahle), til hvilket paa dette Punkt Birck slutter sig, uheldigt at modtage en Hjælp fra Bankerne som af Regeringen foreslaaet. Derved forpligtes Staten og Sparekassens fremtidige Ledere overfor Bankerne, uden at disse bringe noget Offer af Betydning til Gengæld, da Bankerne selv kunne laane Pengene til 3 pCt.

Staten har langt mere end 5 Mill. Kr. indestaaende hos Bankerne, og den kan derfor hæve Beløbet hos disse og selv udlaane det til Sparekassen, hvilket er at foretrække frem for at kautionere overfor Bankerne. Skulde Statens kontante Beholdning derved forringes for stærkt i Øjeblikket, kan den sælge f. Eks. en Del af de store Fondsbeholdninger, den ligger inde med, og som til Dels ere købte til Kurser, der ere lavere end de nuværende, og som altsaa kunne realiseres med nogen Gevinst.

For Sparekassen er det meget utilraadeligt at tage mod denne ubetydelige Hjælp fra Bankerne — det var noget andet, hvis disse paatog sig at bære den halve Skade —, eftersom dette medfører, at Sparekassen maa opgive ethvert Forsøg paa at gennemføre det Erstatningskrav, den muligvis har overfor en af Bankerne. Indenrigsministeren har nemlig gjort Udvalget bekendt med, at Bankernes Tilbud beror paa den Forudsætning, at der er Fred og Forlig med Sparekassen, saa at intet som helst Erstatningskrav søges processuelt gennemført, og at man ved at modtage Bankernes Tilbud gaar ind paa denne Forudsætning. Man kan selvfølgelig ikke modtage Bankernes Laan,